

traadt af Udvalget, og det er mig meget kjært, at det er sket. — **Ændringsforslaget** under Nr. 47 angaar en Flytning af Understøttelsen til Cand. phil. Levin, hvilken jeg finder særdeles passende, og jeg skal derfor anbefale den til Vedtagelse. — **Ændringsforslaget** under Nr. 48 angaar en forøget Betaling til Kellers Institut. Jeg tror ikke, at det ærede Udvalg har set denne Sag rigtig; men da der er saa meget at tale om, og da den ærede Ordfører antydede, at man efter Oplysninger, Udvalget havde modtaget, igjen vilde komme tilbage til denne Sag ved 3die Behandling, skal jeg i dette Dieblif indskrænke mig til blot at antyde, at det forholder sig rigtig, naar Kelder anfører til sin Fordel, at paa Døvstummeinstitutet, som er det af de beslægtede Institutter, hvor Undervisningen er billigst, koster Opdragelse og Kost til en Elev 525 Kr., medens han kun faar 380 Kr. for dem, der ere bedst betalte, nemlig for hver af de 60 første, 340 Kr. for hver af de 30 derefter følgende, og kun 280 Kr. for hver af de andre. En Sammenligning med det Statsinstitut, som holdes billigt, taler altsaa ubetinget for, at der bør ydes Kelder højst Betaling, og jeg anbefaler derfor dette Forslag, hvis det skulde blive forkastet, til en velvillig Overveelse mellem 2den og 3die Behandling. — **Forslaget** under Nr. 49 gaar ud paa at stille en Sum paa 10,000 Kr. til Ministeriets Raadighed for derved at gjøre Noget for de aandsvage Børn, som have fattige Forældre. Jeg skal være meget villig til at modtage dette Forslag og gjøre, hvad jeg er istand til for at benytte Summen paa bedste Maade; men jeg vil ikke gjøre det uden at knytte nogle Bemærkninger til Forslaget, som vise min Opfattelse af Sagen. Jeg er saa meget mere forpligtet dertil, som man har hentydet til Udtalelser, der ere fremkomne fra mig. Jeg finder det for det Første ikke ganske rigtigt, naar man stiller Døvstumme- og Blindeinstitutet ved Siden af Institutet for aandsvage Børn. Der er den store Forskiel i den Henseende, at der ved de 2 første Institutter kan udrettes ikke blot Noget, men ogsaa særdeles Meget til Opdragelse og Oplærelse af de Naagjældende. Døvstumme og Blinde kunne begge modtage en Uddannelse, der er høist vigtig for dem at faae; men det gjælder kun i en meget begrændset Grad om de Aandsvage. De Erfaringer, man har fra det Institut, som vi have paa Bakkehuset, vidne meget daarlig i den Henseende; thi det er kun ganske undtagelsesvis lykkes der at give de Bedkommende en Uddannelse, som gjorde dem skikkede til nogen som helst Stilling. Ved at borttage saadanne Børn fra Hjemmet, bringer man dem ud af de Forhold, hvori de tidligere have været, og hvor der — man har mange Exempler i den Retning — maaske kunde udrettes Noget til Gavn. Bring man dem nu ind paa et Institut, opdrager dem der, bringer dem ud af de tilsvarende Forhold

og fører dem dernæst atter tilbage igjen, er det overmaade tvivlsomt, hvorvidt de ville kunne finde sig tilrette i de nye Forhold. Dernæst opstaar det Spørgsmaal, hvorledes en saadan Anstalt skulde indrettes, og hvor den skulde være beliggende. Jeg vil i den sidstnævnte Henseende ubetinget modsætte mig, at man samler alle Bøgnene paa eet Sted, og da især, at man samler dem paa et Sted i Hovedstadens Omegn. Jeg vilde ønske, at man vilde være istand til at flytte det Institut, vi have, et andet Sted hen, ud paa Landet, men at samle dem her ved Hovedstaden vilde jeg anse for aldeles uilskedeilig. Jeg kan derfor tilkræbe, hvad der er sagt af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (A. Nielsen), at flere mindre Institutter vilde være bedre; men dernæst opstaar det Spørgsmaal, hvor længe de skulde holdes og hvad man vil stille sig til Maal for dem? Vil man indrette Anstalten som et Asyl, skal den beregnes paa, at 3dioterne skulde blive der for Livstid? (A. Nielsen: Som et Asyl, de kunne gaa over i!) Ja, men Spørgsmaalet bliver da, om de skulde oplæres der og gjøres skikkede til at udtræde i en Stilling i Livet. Ja, der er meget stor Tvivl i saa Henseende. Det samme ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds bemærkede ligeledes, at jeg havde Betænkelighed ved at tage Sagen i min Haand, da der var saa mange, nemlig 7—800 3dioter. Jeg mener dog, det er rigtigt, at man, inden man begynder paa en saadan Sag, søger at skaffe sig et Overblik over, hvad der er at gjøre, og at man søger at beregne, hvad der kan gjøres i den Henseende, samt hvor store Midler der vil kræves i den Anledning. Det er altsaa en Sag, der ikke er uden Betænkelighed; men jeg skal gjerne modtage de Midler, som tilbydes, og stræbe at anvende dem paa bedste Maade. — Da vi nu tale om, hvad et æret Medlem har sagt for den abnorme Skole, kan jeg ikke undlade at fremhæve, at man har henlebet min Opmærksomhed paa, at der her i Kjøbenhavn er et Selskab, som tager sig af forvorne Børn, Børn, der vore stærkt eller paa anden Maade udvikle sig abnormt. Dette Selskab yder dem en Understøttelse, som ofte bærer meget heldige Følger. Det vilde vistnok være ønskeligt, om man var istand til at understøtte disse Bestræbelser, saaledes at de kunne udtrækkes i videre Maal, end nu sker; thi her er ogsaa Noget, hvorved der kan udrettes ikke Lidet, ja i mange Tilfælde særdeles Meget. — **Ændringsforslaget** under Nr. 50 skal jeg ikke dvele nærmere ved, da Udvalget har tiltraadt det. — Vi komme da nu til det kongelige Theater. Dette Navn udøver en ganske mærkelig Iltvækningskraft. Hvert Aar vender man tilbage til en udspråkkelig Behandling deraf og en omfattende Diskussion derom, og kaster man et Blik paa Udvalgets Betænkning, vil man strax finde Spor deraf. Ellers kan Statsrevisionen mange Gange have Ondt nok ved at finde en Læser selv for de skarpsindigste Bemærk-